

HOLLY BOURNEOVÁ

A jak se vám líbím teď?

Autentická a vtipná kniha, se kterou se určitě ztotožníte.
Já jsem to taky všechno prožila. Bridget Jonesová nové generace!
Carmel Harringtonová, spisovatelka

HOST

Holly Bourneová
A jak se vám líbím teď?

HOLLY BOURNEOVÁ

A jak se vám líbím ted'?

BRNO 2019

How Do You Like Me Now?

Copyright © Holly Bourne, 2018

Translation © Radka Klimičková, 2019

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-886-4 (PDF)

ISBN 978-80-7577-887-1 (ePUB)

ISBN 978-80-7577-888-8 (MobiPocket)

Pro Lexi, za ten telefonát.

MĚSÍC PRVNÍ

Olivia Jessenová

Varování! Šestý měsíc! Břicho už se rýsuje.

#SelfieBricha #Pozehnani

81 lidem se to líbí.

...

Harry Spears

Navlékl jsem jí prsten. Řekla ANO!

Harry Spears a Claire Rodgersová se zasnoubili.

332 lidem se to líbí.

...

Andrea Simmonsová

Výbuch v plence! Ale podívejte na ten ksichtík...

52 lidem se to líbí.

Komentáře:

Olivia Jessenová: No nazdar, Andreo. A na to všechno se můžu taky těšit.

Andrea Simmonsová: Až se bude konat večírek před narozením dítěte, daruju kolíček na nos!

...

Pozvánka na událost: Oliviin supertajný večírek před narozením dítěte

16 lidí se zúčastní.

...

Kdo sakra jsem? Toriina oficiální fanouškovská stránka

Tak jo, moji zoufalci! Kdo dneska večer přijde na moji londýnskou show? Nemůžu uvěřit, že je vyprodáno! Všechny vás miluju a zbožňuju. Uvidíme

se v sedm. Já budu ta na pódiu s mikrofonom, která přemýšlí, jak to, že měla v životě takové štěstí.

2434 lidem se to líbí. 234 komentářů.

...

Dívám se na to moře nedočkavosti. Je v něm příliš mnoho tváří na to, abych je rozpoznávala jednotlivě, ale dívají se všechny stejně. Všechny září. Oči jsou vlhké, ruce semknuté.

Visí na každé mojí slabice.

Dostávám se k té dobré části. K té části, o níž vím, že na ni čekali. K tomu kousku, na který jsem je připravovala. Projdu se po pódiu ve značkových lodičkách a uhladím si šaty od návrháře. Vypadám přesně tak, jak má úspěšná žena vypadat. Upravená, vytrhané obočí, se zvýrazněnými přednostmi, konturováním obličeje... ale nijak očitelně. Podívám se na ně. Na jejich dychtivé, nedočkávé tváře. A řeknu:

„A tehdy jsem si to uvědomila.“ Pozvednu jedno upravené obočí. „Trčela jsem v tureckém sedu v jednom pitomém stanu v Sedoně. S bandou pitomců jsme zpívali kraviny, kolem krku růžence, proboha. A v tu chvíli mi to došlo...”

Odmílím se.

Publikum se ani nehne. Jejich očekávání je tak vzedmuté, že by se na něm mohla plavit loď.

„Snažila jsem se nalézt samu sebe stejně, jako se nacházejí ostatní,“ vyprávím. „Nervově jsem se hroutila přesně tak, jak se nervově hroutí ostatní, a uzdravovala jsem se podle stejného vzoru, jako se snaží uzdravit ostatní. Tehdy jsem si řekla: ‚Tak dost!‘“ Natáhnu k nim ruku, jako bych chtěla někoho zastavit v pohybu. Znovu se odmlčím a okamžik počkám. „Protože kdo já sakra jsem?“ ptala jsem se sama sebe. ‚Co chci?‘ Život přece není spojovačka podle čísel. Nenajdete se podle nějakého návodu. A po mé

čtvrtživotní krizi a po celém tom roce sebeobjevování mi pořád bylo pětadvacet a dělala jsem stále přesně totéž, co mě do toho zmatku dostalo. Dělala jsem to, co jsem si myslela, že bych měla dělat, spíš než to, co jsem sakra potřebovala dělat.“

Někdo zavýskl. Publikum se tiše rozesmálo. Také se zasměju a můj smích se odráží od stěn a ozývá se ze všech reproduktorů.

Přikývnu. „Přesně.“ Odmlčím se, aby se zklidnili. S klapáním podpatků přejdou na druhou stranu pódia. Ozve se zašumění. Pomalu zamrkám a snažím se uložit si tento okamžik do paměti. Snažím se v publiku vyvolat ten vítězoslavný pocit, který jsem měla před šesti lety. V ten den, v ten neuvěřitelný den, kdy se mi začalo všechno dařit.

„A tak,“ pokračuju, „jsem otevřela oči, narovнала zkřížené nohy, odešla z té pitomé meditační jurty a ani jsem se neohlédla.“

Aplaus je ohromný, jako vždycky. Trvá asi pět minut, než se publikum zklidní, jako vždycky. Podaří se mi vymáčkout několik slz, abych ukázala, že si toho vážím, jako to dělám vždycky. A potom se dostanu k tomu, abych jim odvyprávěla zbytek svého příběhu. Příběhu, který už všichni znají, protože všichni drží v rukou moji knihu a čekají, že jim ji později podepíšu. Čekají, aby se mnou mohli sdílet svůj okamžik. Chtějí mi vyprávět, jaká to byla hrůza, když jim bylo dvacet, o příšerných partnerech, práci, která stojí za prd, o vlastních zklamáních. A chtějí mi říct, že moje kniha, moje slova, můj příběh jim pomohly tím vším projít. Pořád jim pomáhají tím procházet.

Je to vlastně šílené. Někdy zapomínám, jak šílené to je.

Navzdory frontě, která se táhne několika chodbami, se moc knih neprodá. Všichni už svůj výtisk mají. Ošoupané

knížky se zlomenou vazbou, plné samolepicích záložek, které označují jejich nejoblíbenější pasáže. Podepisuju se přes tři hodiny – s pevně nasazeným úsměvem na tváři se snažím udržet si energii pro všechny ty ženy, které tak dlouho čekaly na tenhle okamžik.

Na okamžik se mnou.

Jako bych byla výjimečná nebo co.

A tak se usmívám a usmívám a pak si s nimi plácnu, když mi vyprávějí své zážitky. Objímám je, když se rozpláčou. Nakláním se k nim a pozorně poslouchám, když mi šeptají svá tajemství. Moje agentka přešlapuje vedle mě a ptá se, jestli jsem v pořádku. Jestli nepotřebuju pauzu. Jestli nechci trochu vody. Usměju se na ni a odmítnu. Jsem v pohodě. Je mi fajn. Zvládám to. Ale děkuju.

Každý další člověk se mě ptá na totéž:

„Kdy vám vyjde nová kniha?“

„Na čem teď pracujete?“

„Rozjíždíte v blízké době nějaký nový projekt?“

„Jsem netrpělivá. Jak dlouho budeme muset ještě čekat?“

To mi zmrazí úsměv. Poklepu si na nos a řeknu: „Počkejte a uvidíte.“ Nebo: „Dočkejte času.“

A pak také samozřejmě chtějí vědět:

„Tak co, jste pořád spolu?“

„Co ten chlapík, kterého jste potkala na konci knihy, chodíte spolu ještě?“

„Jste stále zamilovaní?“

Ptají se stejně, jako se ptá dítě rodičů, jestli existuje Santa Claus – s rozšířenýma očima plnýma směsice vzrušení a strachu. Víím, proč jsou vzrušené i proč mají strach. Vzrušené jsou proto, že jestli se toho pravého podařilo najít mně, může se to podařit i jim. Jestli to může fungovat mně, tak i jim. Jestli se kouzlo stalo skutečností pro mě, je skutečné i pro ně. Já jsem odrazem všeho,

co ve svém vlastním životě chtějí. Jsem v zásadě takové zrcadlo z Erisedu.

Mají strach, protože bych mohla být jejich prokletím. Jestli to nešlape mně, tak komu? Jestli se kouzlo nepodařilo mně, tak s jistotou nebude fungovat ani jim.

Přikývnu, zachichotám se a zatvářím ostýchavě. Opakuju tu frázi stále dokola. „Ano, jsme pořád spolu. Žijeme spolu.“

Jak jen jsou z toho šťastné! Zalapají po dechu. Jdou na ně mdloby, vzdychají. Oči se jim rozšíří a zvlhnou a je vidět, jak se jim ulevilo. I mně se oči zalijí slzami a mrkám jako blázen, abych to zastavila. Protože si kvůli tomu vzpomenu na nás. Na to, kým jsme byli. Na to, kým jsme byli na konci příběhu, který moje čtenářky svírají v rukou. Pamatuju si to tak jasně – možná proto, že jsem o tom nucena mluvit nepřetržitě už šest let...

„Jste v pořádku?“

„Hmm?“

Zamrkám a vzhlednu k obličejí ženy, která stojí nade mnou. Celé její tělo se nervózně chvěje a v třesoucích se prstech drží mou knihu, v níž je vlepená víc než stovka záložek.

„Promiňte.“ Usměju se a vezmu si od ní knížku. „Jak se jmenujete?“

„Rosie.“

„To je ale krásné jméno,“ říkám. To říkám vždycky.

„Děkuju.“

Vepíšu jí do knihy věnování, které píšu vždycky:

*Drahá Rosie,
žij svůj život tak, jak sakra potřebuješ.
S láskou
Tori*

Rosie pláče.

„Teda, páni, děkuju vám,“ vykoktá mezi vzlyky. „Mohla bych... mohla bych se s váma vyfotit?“

Vrátím jí knihu. „Samozřejmě, samozřejmě. Jste v pořádku?“

Zasměje se. „Jsem v pořádku,“ řekne. „Jsem tak šťastná, že se s váma můžu setkat.“

Napřáhnu k ní obě ruce. „Pojďte, ať vás můžu obejmout. A vyfotíme se.“

Rosie podá telefon mojí agentce a je tak přemožená city, že ji úplně zapomene požádat, jestli by nás nevyfotila.

Potom odklopýtá na moji stranu stolu a chvěje se vedle mě. Přitáhnu ji k sobě, obejmu ji kolem ramen. Je horká a zpocená. Její vlhkost se vsákne do mých šatů, ale tenhle okamžik stojí za víc než moje šaty.

„Usměv,“ řekne moje agentka a pozvedne telefon.

Usměju se a nastavím objektivu tvář z lichotivějšího úhlu – bradu trochu dolů, aby linie dolní čelisti vypadala lépe, obočí uvolněné, aby nebyly vidět vrásky na čele. Osvítí nás blesk, Rosie se zachichotá a vrátí se na svou stranu stolu. Vezme si od agentky telefon a podívá se na fotku.

„Děkuju, že jste přišla,“ podávám jí knihu.

„Ne, to já děkuju vám. Moc děkuju, že jste tu knížku napsala. Nechápete to. Když mi bylo třiaadvacet, byla jsem na tom mizerně... Potom jsem objevila vaši knihu a... změnila mi život. Vážně.“

Jsem už z toho usmívání unavená, ale teď se usmát musím, protože pro ni je to důležité. „No teda, to jste mě vážně dojala. Kolik je vám teď?“

„Dvacet pět.“

Je jí jenom pitomých pětadvacet. Jsou čím dál mladší.

„Jsem moc ráda, že se vám má kniha líbila.“

Podívám se za ni na další ženu ve frontě. Protože už minula desátá hodina a já musím zítra na svatbu. Zrovna když se natáhnu pro knihu od jiné roztřesené fanyanky, Rosie v sobě nalezne odvahu, aby řekla ještě jednu věc.

„Promiňte, ale můžu se na něco zeptat? Muž ze skály, ten z knihy, jste pořád spolu, že jo?“

Muž ze skály.

Muž, který mě našel na skále. Muž, který mě našel na vrcholu energetického víru v Sedoně, jak křičím „kurvááá“ a odhazuju svůj korálkový růženec. A z nějakého důvodu mu to připadalo roztomilé.

Tom...

Muž, který toho dne mohl být kdekoli jinde na světě, ale tisíce poryvů osudu ho přivály stejně jako mě do Arizony. Do Sedony. Aby tam také šplhal na skálu za energetickým vírem.

Můj „a žili šťastně až do smrti“.

Ten, který přichází jako odměna v příbězích, kde se hlavní postava rozhodne být odvážná.

„Ano,“ přisvědčím a mám pocit, že by se mi úsměv ve tváři mohl zkřivit. „Jste pořád spolu.“

Tiše vypískne a zalapá po dechu. Rukama si začne ovívat obličej a potom zrudne. „Omlouvám se. Chovám se jako puberťačka.“

„To je v pořádku.“

Znovu se podívám za ni, protože jí musím dát co nej příjemnějším způsobem najevo, že už si pro sebe uzmula příliš mnoho mého času. Ve frontě stojí ještě asi padesát žen a začínají vypadat netrpělivě. Rosie moje náznaky přehlíží. Moje odpověď jí jenom dodala sebedůvěru. Snaží se vést konverzaci, kterou potřebuje. V jejích představách už jsme kamarádky. Skvělé kamarádky.

„A jste pořád tak blaženě šťastní?“

Nechám oči zavřené o vteřinu déle, než bych měla. Když je otevřu, úsměv pořád drží. Musí. Pro dalších padesát lidí ve frontě. Ukážu Rosie své dolíčky, svůj šarm a své zářivé, zlatavé štěstí. Svou moudrost. Svůj klid. Všechno, co očekává. Všechno, za co v ceně vstupenky zaplatila.

„Samozřejmě,“ odpovím jí. „Jsme pořád blaženě šťastní.“

...

V taxíku cestou domů mi začne klesat hladina adrenalinu. Cítím, jak se mi každý sval stahuje a uvolňuje. Koktejl hormonů vyvolaný představením pomalu vyprchává a mně se postupně uvolňují sevřené vnitřnosti. Opřu si hlavu o tmavé sklo okénka a sleduju, jak se venku třpytí noční Londýn. Tohle město je stále vyšší a vyšší a nedopustí, aby cokoli brzdilo jeho růst – podobně jako lidé, kteří žijí v jeho věžičkách.

V ruce mi rozčileně zabzučí telefon a displej se rozsvítí.

Dee: POMOC, JE TO ŠÍLENEC!

Usměju se. Taxi mívá dobře známé obrysy Big Benu a přejíždí přes temné proudy Temže. Nikdy se nestane, aby mi Dee ze svého rande neposlala zprávu.

**Tori: Nemůže být tak hrozný
jako ten z minulého týdne,
ne?**

**Dee: Je ženatý, Tori.
JE ŽENATÝ!!!**

**Tori: Tak proč je na rande
s tebou?!**

Dee: Řekl, že BY SE ROZVEDL,
ale NEMŮŽE NAJÍT SVOU
ŽENU, PROTOŽE ZMIZELA.

Naťukám jí několik odpovědí a taxík se vnoří do temných hlubin jižního Londýna, kde třpytivá světla nahradily betonové bloky poměrně dostupného bydlení, tedy pokud vám rodiče mohou přispět na zálohu a vy se dokážete vyhnout placení daní. Snažím se v sobě najít tu správnou směs soucitu, starostlivosti a smyslu pro humor.

Tori: Teď vážně, jsi v pohodě?
Takové věci se můžou stát
jenom TOBĚ.

Dee: Jsem v pohodě,
už doma. Potřebovala bych
načít lahev Merlotu se
svými energickými mladými
spolubydlícími, ale zítra nás
čeká ta děsivá svatba.

Tori: Ani mi to nepřipomínej.
Vyzvednu tě v deset, jo?

Dee: Tak tak, v deset.

O pět minut později:

Dee: A není to mnou. O tom
prostě chození na rande je,
Tori. Každý kromě mě je buď
nudný, nebo naprosto šílený.

Když taxi zpomaluje u parku, odložím telefon. Na chodnících se houfují kuřáci a opilci, kteří se valí z barů, dobývají se do krabic se smaženými kuřaty, hlasitě se smějí a pořvávají, opírají se jeden o druhého a pokládají si vzájemně ruce na prsa. Zastavujeme na červenou a taxík pulsuje hudbou, která se valí z nějakého bytu nad námi. Londýn nikdy nespí. Nechodí do postele, nedává si dvacet a nedříme. Je vyčerpávající žít na místě, které je neustále vzhůru.

Myšlenka na to, že jedu domů za Tomem, mi dodává pocit bezpečí. Myšlenka, že bude u mě a bude mi říkat, jak mě miluje. Myšlenka, že se nemusím vracet zpátky do světa, kde se lidé nerozcházejí, ale dělají mrtvého brouka, kde vám muži posílají snímky svých penisů a kde se u odešlých zpráv objevuje informace, že je adresát přečetl, ale odpověď nikde. Myšlenka, že bych nebyla s Tomem... Otřesu se. Myšlenka, že by všechno mohlo být jinak. Myšlenka, že bych začínala znovu. V jednatřiceti letech být sama. V jednatřiceti letech vyplňovat kolonku věk v profilu na internetové seznamce a vědět, co si lidé pod takovou číslovkou představí. Uvadající vaječníky, které v tom vidí. Zoufalství, které cítí. Písek, který po vás zůstává na židli, když se v přesýpacích hodinách sype z horní baňky dolů...

Tom mě miluje a já miluju Toma. To je výjimečné. Je to vzácnější, než si myslíte. Nic víc člověk nepotřebuje.

Ve chvíli, kdy řidič zastavuje a zatahuje ruční brzdu, Toma zbožňuju. To, že ho mám, vnímám jako požehnání. Dokonce se nemůžu dočkat, až ho znovu uvidím, přituluji se k němu a dám mu najevo svou lásku a úlevu. Pohrávám si s klíči od našeho sterilního, moderního bytového domu. Tom říkal, že je lepší koupit byt v novostavbě než v rekonstruovaném viktoriánském domě. Souhlasila jsem, protože to bylo jednodušší, ačkoli jsme za něj platili hlavně mými penězi. Nechci si ale v souvislosti s Tomem